

Udskriftsdato: 14. december 2025

KEN nr 9031 af 06/12/1979 (Historisk)

## Ankestyrelsens principafgørelse U-10-79 om forsikringspligt - cykelryttere - deltagelse i cykelløb

---

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 10649-78

# Ankestyrelsens principafgørelse U-10-79 om forsikringspligt - cykelryttere - deltagelse i cykelløb

## Resume:

En cykelbane, der havde indgået aftale med professionelle cykelryttere om deltagelse i løb samt om de økonomiske vilkår herfor, var forsikringspligtig arbejdsgiver over for cykelrytterne.

## Love:

Lov om sikring mod følger af arbejdsskade - lov nr. 79 af 8. marts 1978 - § 5, stk. 1

## Sagsfremstilling:

En advokat indankede for en cykelbane en af Sikringsstyrelsen, ulykkesforsikringen, truffet afgørelse vedrørende forsikringspligt i henhold til den dagældende ulykkesforsikringslov (nu arbejdsskadeforsikringsloven) for cykelryttere under bane- og landevejsløb i Danmark.

Det var oplyst, at sagen var rejst overfor Sikringsstyrelsen i september 1976 af et forsikringsselskab, idet det fra flere cykelbaners side var blevet gjort gældende, at allerede tegnede ulykkesforsikringer ikke omfattede cykelrytterne, hvorfor der ikke blev betalt præmier for rytterne.

Rytteren forpligter sig til at overholde og respektere løbsreglementer givet af Dansk Professionel Cykel-forbund m.fl.

Rytteren forpligter sig til i enhver henseende at stille til start i en for ham og hans omdømme bedst tænkelige og acceptable form og kondition, og hans materiel må være i en sådan stand, at mulighed for at måtte udgå af et løb grundet manglende materiel ikke vil kunne forekomme; i modsat fald vil direktionen være berettiget til at fratrække indtil 50% af kontraktens pålydende.

Kontraktens pålydende anføres i kontraktens pkt. 3 under betegnelsen gage.

Sikringsstyrelsen udtalte i sin afgørelse den 25. april 1977, at styrelsen var af den opfattelse, at cykelryttere med licens som amatør i intet tilfælde under deltagelse i bane- eller landevejsløb ville være forsikringsberettiget i henhold til ulykkesforsikringsloven, idet der ikke forelå et af loven omfattet ansættelsesforhold mellem ryttere og arrangøren af løbet.

Det var endvidere Sikringsstyrelsens opfattelse, at enhver professionel cykelrytter med licens er forsikringspligtsberettiget i henhold til ulykkesforsikringsloven under deltagelse i bane- eller landevejsløb, såfremt deltagelsen forudsætter en aftale mellem rytteren og løbsarrangøren om de økonomiske vilkår, hvadenten der er tale om honorar i form af startpenge eller i form af pengepræmier for vinderplacering. Arrangøren af løbet har forsikringspligten.

For så vidt angår ryttere, der kører som pacemakers, fandt Sikringsstyrelsen, at de er at betragte som nødvendige officials, der i professionelle løb typisk var ansat af arrangøren, som dermed var forsikringspligtig arbejdsgiver, men at forsikringsforholdet i øvrigt måtte vurderes konkret i de enkelte tilfælde.

Endelig udtalte Sikringsstyrelsen, at det ovennævnte ikke gjaldt ved deltagelse i her i landet afholdte professionelle mesterskaber såsom verdensmesterskaber eller lignende løb i det omfang deltagelsen sker ved tilmelding fra nationale cykelorganisationer og uden aftale med den arrangerede organisation.

Ved indankningen var bl.a. anført, at det var banens opfattelse, at de professionelle deltagere i cykelløbene er selvstændige erhvervsdrivende. Banen engagerer til sine løb et antal professionelle cykelryttere og pacemakers, og der oprettes en engageringskontrakt, hvorefter der aftales et fast honorar, hvis størrelse er afhængig af den pågældende rytters dygtighed og efterspørgslen efter ham. Engagementer udøves for rytterens egen regning og risiko. Den enkelte rytters udgifter under løbene er arrangøren uvedkommende. Kontraktvederlaget vil ofte være beskedent i forhold til de øvrige indtægter rytteren har fra pengepræmier, reklame m.v. Det anførtes derfor, at det forekom ganske urimeligt at tale om et ansættelsesforhold, da der manglede den væsentligste del af de momenter, der traditionelt karakteriserer et sådant.

Man måtte sidestille rytteren med artister og andre kunstnere, for hvem en arrangør ikke skal tegne lovpligtig ulykkesforsikring ved et kortvarende engagement.

Vedrørende pacemakers henvistes til, at de engageres ved henvendelse til en chefpacemaker, og banen har ingen indflydelse på, hvilke ryttere, der sendes til det enkelte løb. Alle vilkår aftales med chefpacemakeren, og han oppebærer vederlaget.

Sikringsstyrelsen havde i en udtalelse til Ankestyrelsen anført, at forsikringsberettigelse efter ulykkesforsikringsloven er betinget af, at der foreligger et antagelsesforhold. Et sådant forudsætter dels en arbejdsaftale og dels et tjenesteforhold, der kendetegnes ved, at den, for hvem arbejdet udføres, har en vis bestemmelsesret med hensyn til arbejdets udførelse og ret til af føre tilsyn dermed, samt at den der udfører arbejdet stiller sin arbejdskraft til rådighed, således at han kommer i et vist underordningsforhold til den, for hvem arbejdet udføres.

Sikringsstyrelsen havde i denne forbindelse henvist til de forpligtelser en professionel cykelrytter påtager sig i henhold til banens engagementskontrakt, og anført, at den professionelle cykelrytter må være at sammenligne med en højt uddannet solist, f.eks. en koncertpianist. Når en sådan giver koncerter i et lokale, han selv lejer, med musikere han selv betaler og dermed bærer den økonomiske risiko, betragtes han som selvstændig udøvende kunstner og er ikke forsikringsberettiget. Stiller han derimod sin arbejdskraft til rådighed for en arbejdsgiver f.eks. ved at tage et engagement ved en operascene m.v., vil han være omfattet af den pågældende arbejdsgivers forsikringspligt.

Sikringsstyrelsen fandt videre, at den professionelle cykelrytter ved kontraktforholdet med banen dels har indgået en egentlig arbejdsaftale og dels er part i et tjenesteforhold (banen har et vist tilsyn og kan give visse instruktioner). Der er dermed etableret et antagelsesforhold, der berettiger til forsikringsdækning.

For så vidt angik pacemakers havde Sikringsstyrelsen oplyst, at styrelsen ville træffe afgørelse om deres eventuelle forsikringsberettigelse i de konkrete tilfælde.

Ifølge ulykkesforsikringslovens § 51, stk. 1, var enhver, der her i landet drev virksomhed uanset om denne var erhvervsmæssig eller ej eller som i sin tjeneste beskæftigede andre, forsikringspligtig overfor de af ham beskæftigede.

Ifølge lovens § 52 omfattede den lovpligtige ulykkesforsikring enhver, der mod løn eller som ulønnet medhjælper af arbejdsgiveren var antaget til stadigt eller midlertidigt arbejde.

Ulykkesforsikringsloven er pr. 1. april 1978 afløst af lov nr. 79 af 8. marts 1978 om arbejdsskade-forsikring, og forsikringsretten og -pligten er nu fastslået i lovens §§ 1 og 5.

Ifølge lovens § 1, stk. 1, er enhver, der mod løn eller som ulønnet medhjælper antages til i en arbejdsgivers tjeneste varigt, midlertidigt eller forbigående at udføre arbejde her i landet, forsikret mod følgerne af arbejdsskade efter loven.

Ifølge § 5, stk. 1, har enhver arbejdsgiver, som i sin tjeneste beskæftiger personer som nævnt i § 1, forsikringspligt efter loven for disse personer.

**Afgørelse:**

Ankestyrelsen tiltrådte af de anførte grunde Sikringsstyrelsens afgørelse af 25. april 1977 også for så vidt angår de omhandlede forsikringsforhold efter lov om arbejdsskadeforsikring.